

Cançons quotidianes

És l'adjectiu de moda a les pàgines de la premsa musical: "quotidià". Molts grups l'empren per definir la seva proposta. I si ells no ho fan, no patiu, que el periodista o el crític de torn segur que ho incorporarà a la seva crònica. Així, vivim una època de "cançons quotidianes", de vegades "costumistes" o fins i tot "naïf", que parlen "del dia a dia" o de la "gent normal", i sobretot, de "la importància dels petits moments". Hem arribat a l'extrem que gairebé podem parlar d'un nou gènere, al mateix nivell que el mestissatge o el tecnopunk: el *quotidianisme*.

Cal preguntar-se, però, quina és la quotidianitat en la qual viuen els autors d'aquestes cançons. És cert que fer un cafè al bar, muntar un sopar d'aniversari o estendre la roba al balcó són moments que formen part del dia a dia de molta gent. Però, com recordaven els **Eina** en una recent entrevista a la revista *Enderrock*, també forma part de la quotidianitat -i ara més que mai- que t'apliquin un ERO i et quedis al carrer. O que vagis d'urgències al CAP i te'l trobis tancat per culpa de les retallades. O que t'hagi tocat formar part del 25% de nens catalans que viuen sota el llindar de la pobresa. Resulta força curiós, doncs, que tots aquests grups que fan "cançons quotidianes" gairebé mai facin esment en les seves lletres de totes aquestes temàtiques d'altra banda tan comunes. Una de dues: o viuen tots plegats en un barri residencial de classe alta, o és que les seves cançons, en realitat, no són quotidianes del tot.

Cadascú és lliure d'escriure cançons sobre el que li plagui més. A la vinya del senyor hi ha d'haver de tot: des d'homes que treballen fent de gos fins a homes que treballen col·lectivitzant bancs. I també és cert que, tot sovint, l'etiqueta no la decideix el músic, sinó el periodista més ràpid del ramat. En tot cas, definir les cançons que fan moltes bandes punteres de l'escena actual com quotidianes és fer trampa. De fet, això del *quotidianisme* és una de les etiquetes més excloents de la història de la música catalana, fins i tot més que el famós 'rock català'. Pensem-ho bé: si hi ha unes lletres que són quotidianes, vol dir que n'hi ha unes altres que no ho són, i que per tant, no formen part de la vida de la gent, ni parlen de les seves vivències i sentiments. Que mai seran cantades per la "gent normal". Què voleu que us digui: em sembla que aquesta pretesa normalitat a en **Jarvis Cocker** no li faria gaire el pes.